ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. R.,** zastoupen JUDr. Ondřejem Elterleinem, advokátem se sídlem Argentinská 286/38, Praha 7, proti žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2017, č. j. 3 A 164/2015 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Státní energetická inspekce – územní inspektorát pro Moravskoslezský kraj (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, č. j. 0811024a14/2851/15/080.102/Ha, uznala žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, a uložila mu pokutu ve výši 18 410 Kč. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako výrobce elektřiny ve fotovoltaické elektrárně č. 1 FVE M. R. (dále „FVE“ či „výrobna“) neoprávněně čerpal podporu formou povinného výkupu pro zdroj uvedený do provozu v roce 2009, ačkoliv začal vyrábět a dodávat elektřinu teprve od 20. 1. 2010, a tedy nedodržel podmínku stanovenou bodem 1.10 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008 (dále jen „Cenové rozhodnutí ERÚ č. 8/2008“). Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 9. 2015, č. j. 0811024a14/1074/15/90.221/Ve, změnila prvostupňové rozhodnutí ve výroku tak, že podrobněji specifikovala skutek, avšak odvolání nevyhověla a uloženou pokutu potvrdila.

II.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. V prvé řadě namítal, že napadené rozhodnutí je zmatečné a nepřesné a že se žalovaný nevypořádal se všemi

námitkami a důkazními návrhy. V napadeném rozhodnutí se totiž hovoří také o druhé žalobcově výrobně FVE, a proto nebylo zřejmé, ke které výrobně se výtky žalovaného vztahují. Rozhodnutí bylo rovněž vnitřně rozporné a ve výroku nebylo upřesněno, jakou konkrétní věcnou podmínku žalobce nedodržel. V druhé žalobní námitce žalobce zpochybnil interpretaci pojmu „uvedení do provozu“ ze strany žalovaného. Žalobce totiž prokazatelně disponoval pravomocnou licencí již v roce 2009 a v témže roce byla výrobna za účasti žalobce, revizního technika, zhotovitele elektroinstalace a zhotovitele FVE připojena do distribuční soustavy a došlo k výrobě elektřiny ve FVE a k jejímu dodání do distribuční sítě. Podle žalovaného podmínku stanovenou v bodu 1.10 Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 nemůže splnit dodávka neměřené elektřiny, přičemž žalobci byl elektroměr instalován teprve 20. 1. 2010; podle žalobce však tato podmínka v daném ustanovení stanovena není a jde nad rámec zákonné úpravy.

[3] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. K první žalobní námitce městský soud uvedl, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a vypořádal žalobcovy námitky. Žalovaný nemusí reagovat na každou dílčí připomínku, neboť vypořádání stěžejních námitek v sobě konzumovalo i některé námitky dílčí a související. Skutek byl ve výroku napadeného rozhodnutí uveden dostatečně určitě a zároveň v něm žalovaný konkretizoval věcnou podmínku, kterou žalobce nedodržel. Právě výrok rozhodnutí zároveň staví najisto, které výrobny FVE se rozhodnutí týká, a rozhodnutí tak nelze považovat ani za neurčité – zmínka o druhé žalobcově výrobně je uvedena pouze pro dokreslení situace a nehraje roli v posouzení předmětného skutku. Městský soud rozhodnutí neshledal ani vnitřně rozporným, neboť žalovaný sice skutečně uznal, že FVE byla žalobcem připojena do distribuční sítě ještě v roce 2009, avšak teprve dnem osazení elektroměru mohlo dojít k výrobě a dodávce elektřiny do elektrizační soustavy, a tedy i k uplatnění podpory formou výkupních cen na její změřené množství.

[4] K druhé žalobní námitce městský soud uvedl, že podle bodu 1.10 Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a o vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy, a to při současném uplatnění podpory formou výkupních cen. To je podle městského soudu možné pouze tehdy, je-li objektivně zjistitelné, kolik elektřiny daná FVE vyrobí, tedy teprve poté, co byla výrobna osazena měřicím zařízením. Takový požadavek podle městského soudu nešel nad rámec bodu 1.10 Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008. Ten totiž zdůrazňuje dodání elektřiny „při uplatnění podpory formou výkupních cen“, z čehož logicky vyplývá, že aby mohla být podpora uplatněna, musí být dáno najisto, kolik elektřiny bylo přesně vyrobeno, což nelze učinit bez osazení elektroměrem. Ačkoliv v projednávaném případě došlo k prvnímu připojení FVE do sítě již v prosinci 2009, elektroměr byl instalován teprve dne 20. 1. 2010 a smlouva o připojení výrobny k distribuční soustavě byla uzavřena až dne 24. 1. 2010, kdy také došlo k první měřené dodávce elektřiny. Městský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neměl nárok na podporu určenou pro zdroje uvedené do provozu v roce 2009.

III.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Podle první kasační námitky se rozsudek městského soudu nevypořádal se všemi připomínkami a důkazy stěžovatele a je zmatečný. Stěžovatel v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je neurčité, neboť v něm jsou zmíněny dvě stěžovatelovy výrobny FVE, a je vnitřně rozporné. Stěžovatel považuje za chybnou také formulaci petitu výroku rozhodnutí žalovaného, neboť v něm není konkretizováno, jakou konkrétní věcnou podmínku stěžovatel nedodržel. Tyto

námitky městský soud náležitě nevypořádal, neboť pouze poukázal na určitost výroku a námitku vnitřní rozpornosti vypořádal odkazem na jinou část odůvodnění, která vnitřně rozporná není.

[7] V druhé námitce stěžovatel zpochybnil výklad pojmu „uvedení do provozu“ ze strany žalovaného a městského soudu. Energetický regulační úřad je podle stěžovatele oprávněn vydávat cenová rozhodnutí a žalovaný má pravomoc kontrolovat dodržování těchto rozhodnutí; žalovaný však nemá pravomoc podmínky v cenových rozhodnutích doplňovat či měnit. Z Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 a Cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 podle stěžovatele vyplývá pouze požadavek pravomocné licence a zahájení výroby a dodávek elektrické energie do distribuční soustavy, přičemž obě tyto podmínky stěžovatel v roce 2009 prokazatelně splnil. Přísný požadavek instalace měřicího přístroje a naměření množství elektřiny dodané do distribuční soustavy z daných předpisů nevyplývá a žalovaný ani městský soud dostatečně nezdůvodnili, jakým způsobem tento požadavek dovodili. Správný výklad pojmu uvedení do provozu lze přitom nalézt v pozdějším postupu ERÚ, který v Cenovém rozhodnutí č. 2/2010 upřesnil okamžik uvedení do provozu tak, že kromě získání licence na výrobu elektřiny požadoval toliko paralelní připojení výrobny k distribuční soustavě. Při prvním paralelním připojení přitom nemusí být podle změny č. 2 Pravidel provozování distribučních soustav osazeno měření, a tudíž nemusí být ani realizována měřená dodávka elektřiny do soustavy; ERÚ potvrdil tento názor také ve stanovisku „Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu“ ze dne 27. 10. 2010. Pokud ERÚ nevyžadoval pro získání podpory realizaci měřené dodávky elektřiny v roce 2011, nelze předchozí předpisy interpretovat tak, že taková podmínka v předchozích letech existovala. Postup žalovaného, který výkladová stanoviska ERÚ označil za protikladná, matoucí a irelevantní, podle stěžovatele narušuje právní jistotu. Stěžovatel přitom od roku 2010 až do roku 2014, kdy bylo zahájeno správní řízení, postupoval v dobré víře, že jedná v souladu s právními předpisy; k této dobré víře však žalovaný ani městský soud nepřihlédli. Stěžovatelův názor podporuje konečně také znění přechodného ustanovení čl. II odst. 2 zákona 330/2010 Sb., podle kterého je zdroj považován za uvedený do provozu dnem připojení k distribuční soustavě.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil za stěžejní právní otázku výklad pojmu „uvedení do provozu“ a uvedl, že se k ní již vyjádřil dostatečně. Podle žalovaného je podmínkou uvedení FVE do provozu instalace měřicího zařízení, o čemž svědčí mimo jiné skutečnost, že dodávka do distribuční soustavy bez měřicího zařízení je neoprávněná, jak uvádí § 52 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), a případně také § 5 odst. 6 tehdy účinného zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů. Výklad zastávaný žalovaným podporuje také bod 1.2 Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008, podle kterého se výkupní ceny uplatňují za elektřinu „naměřenou a dodanou“. Žalovaný konečně zohlednil také rozhodnutí o rozkladu ERÚ ze dne 1. 7. 2011, č. j. 00620/2011-ERÚ, v němž ERÚ konstatoval, že účinky spojené s připojením výrobny elektřiny k distribuční soustavě nastávají v okamžiku fyzického připojení, včetně instalace a aktivování měřicího zařízení. Otázka paralelního připojení je ve vztahu k projednávanému případu bezpředmětná, neboť v rozhodné době nebylo paralelní připojení podmínkou pro uvedení FVE do provozu.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V prvním okruhu námitek stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí městského soudu je „zmatečné" a nepřesné, byť nemá na mysli zmatečnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ale spíše nesrozumitelnost ve smyslu písm. d) téhož ustanovení; zároveň je považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud nevypořádal se všemi žalobními tvrzeními a důkazními návrhy. Nepřezkoumatelností se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již mnohokrát. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat především takové rozhodnutí, „*z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*" (rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se pak jedná především tehdy, „[n]*ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (…) zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň však platí, že krajské soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí žalobní námitkou, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*" (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[12] Nejvyšší správní soud považuje rozsudek městského soudu ve světle citované judikatury za přezkoumatelný. Námitku, podle níž není z rozhodnutí žalovaného zřejmé, které výrobny FVE se rozhodnutí týká, městský soud vypořádal odkazem na samotný výrok rozhodnutí žalovaného a poukázání na to, že zmínka o výrobně č. 2 je uvedena pouze pro dokreslení situace. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu a má za to, že nemůže být pochyb o tom, které výrobny FVE se rozhodnutí žalovaného týká, neboť je specifikována ve výroku a veškeré listinné důkazy, na nichž je argumentace žalovaného postavena, se vztahují právě k výrobně FVE č. 1. Zmínka o stěžovatelově výrobně č. 2 se navíc do rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného nedostala pochybením, ale z toho důvodu, že předmětem kontroly prováděné u stěžovatele, na jejímž základě bylo zahájeno řízení o správním deliktu, byly obě výrobny. Námitku vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného městský soud vypořádal rovněž dostatečně tím, že poukázal na celé znění příslušné části rozhodnutí, v níž žalovaný nerozporuje, že předmětná FVE byla stěžovatelem fakticky připojena k distribuční soustavě už v roce 2009, nicméně za skutečné datum připojení považuje teprve datum instalace elektroměru. Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto ohledu se nejedná o vnitřní rozpor rozhodnutí v rovině skutkové, ale o spor o výklad pojmu „uvedení do provozu"

v rovině právní. Konečně pokud jde o nedostatečnou konkretizaci věcné podmínky, již stěžovatel nedodržel, městský soud konstatoval, že žalovaný ve výroku uvedl jednotlivé body cenových rozhodnutí ERÚ s tím, že stěžovatel „*neoprávněně čerpal podporu formou povinného výkupu pro zdroj […] uvedený do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, ačkoli začal vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen teprve od 20. 1. 2010.*“ (podtržení doplněno). Podle Nejvyššího správního soudu městský soud i v tomto případě dostatečně vypořádal stěžovatelovu námitku, neboť podmínka, jež nebyla stěžovatelem dodržena, je vymezena velmi konkrétně: mělo se jednat o čerpání podpory pro zařízení zprovozněné v roce 2009, ačkoliv dané zařízení bylo uvedeno do provozu a podpora formou výkupních cen byla uplatněna teprve v roce 2010.

[13] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a ze strany žalovaného a městského soudu v tomto směru nedošlo k pochybení či opomenutí. Je totiž nesporné, že předmětná FVE byla stěžovatelem fakticky připojena do distribuční sítě již v roce 2009, zatímco k vydání protokolu o uvedení vlastní výrobny do provozu a instalaci elektroměru došlo teprve 20. 1. 2010 a k uzavření smlouvy o připojení výrobny k distribuční soustavě došlo dne 24. 1. 2010. Jádro sporu, jakož i stěžovatelovy kasační stížnosti, tedy tvoří právní otázka, jakým způsobem interpretovat pojem „uvedení do provozu“, uvedený v bodu 1. 10 Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 – tedy zda se o uvedení do provozu jedná již při prvním fyzickém připojení FVE do distribuční sítě, anebo teprve v okamžiku, kdy je instalován elektroměr.

[14] K výkladu pojmu „uvedení do provozu“ se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017 - 82. Ten se sice vztahoval k Cenovému rozhodnutí ERÚ č. 4/2009, avšak Cenové rozhodnutí ERÚ č. 8/2008, aplikované v projednávaném případě, pojem „uvedení do provozu“ definuje totožným způsobem: „*U nově zřizované výrobny elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku odmítl výklad zastávaný žalovaným a městským soudem a konstatoval, že spojení „při uplatnění formou výkupních cen“ a „při uplatnění formou zelených bonusů“ nelze považovat za podmínku uvedení výrobny do provozu. Dnem uvedení do provozu podle Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 a Cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 je tak podle Nejvyššího správního soudu již den, kdy výrobce začal v souladu s licencí vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, resp. pouze vyrábět elektřinu v případě zelených bonusů. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 32 Cdo 1051/2015, komentář k § 52 energetického zákona (EICHLEROVÁ, Kateřina et al. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. § 52) a stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010 a ze dne 19. 2. 2018 pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínka „*vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy*“ je zpravidla splněna již realizací prvního paralelního připojení výrobny do distribuční soustavy na základě smlouvy o připojení výrobny s provozovatelem distribuční soustavy (pro detailnější argumentaci viz odůvodnění citovaného rozsudku).

[15] Přistoupí-li Nejvyšší správní soud k aplikaci závěrů rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82, na projednávaný případ, je nesporné, že stěžovatel byl již v roce 2009 držitelem licence, a splnil tedy první podmínku pro uvedení výrobny do provozu. Je proto nutné posoudit, zda splnil také druhou podmínku, tj. první paralelní připojení výrobny do distribuční soustavy. Jedním z předpokladů paralelního připojení k distribuční soustavě je uzavření smlouvy s provozovatelem distribuční soustavy ve smyslu § 50 odst. 3 energetického zákona, jak uvádí § 3 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 51/2006 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě: *„Podmínkami připojení zařízení žadatele k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě jsou […] c) uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové soustavy nebo provozovatelem distribuční soustavy nebo změna stávající*

smlouvy o připojení." Podle § 7 odst. 1 téže vyhlášky platí, že *„[p]řipojení zařízení žadatele k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě se uskutečňuje na základě smlouvy o připojení."* (viz také část 13 Přílohy č. 4 Pravidel provozování distribuční soustavy z roku 2009). Z uvedeného je zřejmé, že první paralelní připojení výrobny k distribuční soustavě není jednostranným úkonem ze strany výrobce a za takové připojení nelze považovat faktické připojení výrobny bez součinnosti provozovatele distribuční soustavy. Výrobnu k distribuční soustavě připojuje naopak právě provozovatel, případně jím pověřená odborná společnost, a to na základě uzavřené smlouvy o připojení výrobny elektřiny k distribuční soustavě; o uvedení výrobny do provozu se pak vyhotovuje protokol. Stěžovatel svou argumentaci staví na tom, že k faktickému připojení FVE do distribuční soustavy a dodání elektřiny došlo z jeho strany již v roce 2009. K vydání protokolu o uvedení vlastní výrobny do provozu a instalaci elektroměru provozovatelem distribuční soustavy nicméně došlo teprve 20. 1. 2010 a k uzavření smlouvy o připojení výrobny k distribuční soustavě došlo dne 24. 1. 2010. Teprve 20. 1. 2010 lze tedy v souladu s citovanými předpisy považovat za den, kdy došlo k prvnímu paralelnímu připojení výrobny k distribuční soustavě. Stěžovatel tudíž ani s přihlédnutím k závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 257/2017 - 82 nesplnil v roce 2009 podmínku uvedení do provozu ve smyslu Cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008; tuto podmínku splnil teprve v roce 2010, a to ve smyslu bodu 1.9 Cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009.

[16] Z výše uvedeného je zřejmé, že právní názor aplikovaný žalovaným a městským soudem v projednávaném případě ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 257/2017 - 82 neobstojí. Nicméně ve věci posuzované čtvrtým senátem, v níž bylo sporné, zda byly podmínky uvedení do provozu splněny v roce 2010 či 2011, došlo k paralelnímu připojení již v roce 2010, zatímco k instalaci měřicího přístroje teprve v roce 2011. Právní názor zastávaný Nejvyšším správním soudem proto nutně vedl ke zrušení předcházejících rozhodnutí. V nyní projednávané věci, v níž je sporné, zda byly podmínky uvedení do provozu splněny už v roce 2009 či až v roce 2010, však došlo až v roce 2010 jak k instalaci měřicího přístroje, tak také k paralelnímu připojení. Stěžovatel tedy ani s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu podmínky uvedení výrobny do provozu v roce 2009 nesplnil.

[17] Nejvyšší správní soud proto nehledě na nesprávný právní názor žalovaného a městského soudu nepřistoupil bez dalšího ke zrušení rozhodnutí městského soudu a žalovaného, neboť výroky těchto rozhodnutí obstojí nehledě na nesprávnou interpretaci pojmu „uvedení do provozu". Jak totiž Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, *„[r]ozsudek, jímž krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, nemusí být Nejvyšším správním soudem ke kasační stížnosti žalobce zrušen, byť je založen zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech, pokud je tento rozsudek přezkoumatelný, řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že výrok rozsudku krajského soudu je v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány."* Na rozdíl od situace posuzované v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, je takové „nahrazení" odůvodnění zamítavého rozsudku krajského soudu podle pátého senátu v zásadě přípustné, neboť *„je třeba rozlišovat situaci, za níž rozhodoval rozšířený senát ve výše uvedené věci, kdy, jak již bylo řečeno, posuzoval zrušující rozsudek krajského soudu a tedy i právní názor krajského soudu v tomto rozsudku vyjádřený, kterým je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán v dalším řízení vázán. Na vyjádření tohoto právního názoru, který má rozhodující význam pro další průběh správního řízení, tak musí být kladeny poněkud odlišné nároky, než na odůvodnění rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta a věc se do stádia správního řízení již nevrací. V prvním případě má právě nejen zákonnost zrušujícího výroku rozhodnutí, ale i správnost závazného právního názoru krajského soudu rozhodující význam, byť i v tomto případě připustil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném judikátu možnost, aby Nejvyšší správní soud korigoval za určitých*

okolností závazný právní názor krajského soudu bez současného zrušení jeho rozsudku.“ Obstojí-li v projednávaném případě zamítavý výrok napadeného rozhodnutí městského soudu, bylo by pouhým formalismem, rozporným se zásadou ekonomie řízení, zrušit napadené rozhodnutí, aniž by se na věcném výsledku sporu cokoliv změnilo.

[18] Stěžovatel konečně namítal, že nebyla šetřena jeho práva nabytá v dobré víře, a odkazoval přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že jako dobrou víru je „*nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. […] K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci.*“ K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že i v době, kdy byla stěžovatelova FVE uváděna do provozu, stěžovatel mohl a měl vědět, jaké požadavky na připojení výrobny elektřiny k distribuční síti a legální dodávku elektřiny do sítě kladou relevantní právní předpisy. Ty přitom, jak je zřejmé z předchozích odstavců, jednoznačně vymezovaly jak podmínky paralelního připojení výrobny k distribuční síti (tj. především uzavření smlouvy s provozovatelem distribuční sítě), tak podmínky legální dodávky elektřiny do sítě (tj. že taková dodávka nemůže proběhnout bez součinnosti s provozovatelem distribuční sítě). Nejvyšší správní soud pak v rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82 sice konstatoval, že vydání stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010 „*vyvolalo ve svých adresátech očekávání, že pokud bude do konce roku 2010 provedeno první paralelní připojení výrobny elektřiny při současném získání platné licence, budou mít nárok na výkup elektřiny za příslušnou cenu*…“. Tento závěr však na stěžovatele vztáhnout nelze. Citované stanovisko nemohlo ve stěžovateli založit dobrou víru ve správnost jeho jednání, neboť bylo vydáno teprve poté, co k předmětnému jednání došlo; obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 257/2017 - 82 konstatoval, že rozhodnutí žalovaného vydané v roce 2014 nemohlo stěžovateli založit legitimní očekávání v roce 2012. Žádného jiného relevantního jednání či dokumentů ze strany správních orgánů se přitom stěžovatel ve vztahu ke své dobré víře nedovolával. Problém spatřuje toliko v tom, že až do roku 2014, kdy byla zahájena kontrola, nebylo splnění podmínek pro vznik nároku zpochybňováno. Podle Nejvyššího správního soudu je však logické, že správní orgán I. stupně a žalovaný splnění relevantních podmínek zpochybnili teprve na základě podkladů shromážděných při kontrole; zákonnost kontroly zahájené v roce 2014 přitom stěžovatel nijak nezpochybňuje.

[19] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu